

Εικονογράφηση Χρήστος Αβραμούδας
Illustrated by Christos Avramoudas
Translated into English by Konstandina Dounis

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΠΑΛΟΥΚΑ

Η Καλλιόπη

Πρώτα ρωτώ τη Καλλιόπη να μου πει πώς πέρασε όλ' αυτά τα χρόνια με τον μακαρίτη τον Κωνσταντή.

« Τι να σε πω ; » μου λέει. « Ι Κώστας ι θκός μ' ήταν όμουρφους κι καλός αλλά πανάθιμάτουν έπινη πουλύ, τι να σε πω, πάρα πουλύ. Απ' την μια ντιπ δε μ' ένοιαζι αλλ' απ' την άλλ' πουλύ τον 'φχαριστιώμαν. Έρχονταν πουλές απ' τα πρόβατα και πήγνι στου καφενείου κι έρχονταν μόλις νύχτουνι τσιάκα στου μεθύς' κι όταν κόντιβι στου σταυρουδρόμ' έπαιρνε του τραγούδ' :

Μη νομίζεις ότι έρχουμε για σένα, τα κύματα με φέρνουν αγκαλιά...

Πανάθεμάσε μπεκρούλιακα εγώ έλεγ' απού μέσα μ'. Ακούς κει, ανέβηκαν τα κύματα απ' του Θερμαϊκό στουν Όλυμπου. Ότ' θέλ' λέει ι καημένους. Και για να μην καταλάβ' η γειτονιά άνοιγα του παραθύρ' κι τουν φώναζα:

- Έλα Κωνσταντί μ' μέσα γιατί η γειτονιά θαρεί πως είσι μεθυσμένος.

Κι αυτός με του μπουκάλ' στ' μασχάλ' μ' έλιγι πως όταν βάζ' του κλειδί σ'ν μπόρτα η κλειδουιά ανιβουκατιβέν'.

Κι 'γώ τουν έλιγα: Η κλειδουιά κουνιέτι ή ισύ είσι τύφλα κι δεν ξέρ'ς τι σι γένιτι γιατί πείν'ς σα γαϊδούρ' ;

- Γυναίκα μ' είπις κύριου, άλλ' φουρά να προυσέχ'ς!

Τόσου που λέτι είχι πιεί που έβλεπι φαντασί'ς. Κι μι λέει πως ι καφεντζής φορούσε φούστα, ι κλητήρας σουτιέν, κι πέρασι κι ι βασιλιάς μι του ντουρβά στουν ώμου.

- Άντι μι λέει, φέρε δυο ποτήρια να τα τσουγκρίσουμι μαζί.

Τί να κάνω κι εγώ τα έφερνα.

Κι μ' έλεγε: Του βλέπ'ς γυναίκα αυτό ιδώ του τσίπουρου;

- Του βλέπου, αμ' δε του βλέπου;

- Έχουμε που λές πέντε αισθήσεις, μια π' του πιάνουμι κι ξέρ'ς τι είναι, μια π' του πίν'ς δυό, μια π' του μυρίζ'ς τρείς, μια π' του βλέπουμι τέσσερις κι μια π' του τσουγκράς του πουτήρ' κι ακούς τι είναι, πέντε. Είναι έτσ' ί δεν είναι;

- Είναι έτσ' όπουσ τα λές Κωνσταντή μου.

Κι αφού συμφωνούσα και δεν τουν χαλνούσα του χατήρ' ξετριλένουνταν και τότε...

Ύστια τι να σας πω, πώς να τουν ξεχάσω, ήταν αχόρταγος. Ας ζούσι κι ας έπεινι ι

μακαρίτ'ς. Τουν φέρνου καμιά φουρά ιδώ τσίπουρο αλλά του πίνου μοναχιάμ' και κάθουμι απάν' στου μνήμα μήπους κι σκουθεί.»

Της Αικατερίνης Μπαλούκα

Kalliope

Kalliope was the first widow I queried about her married life with her late husband, Konstandi.

“What can I say?” she tells me. “My Kostas was handsome and kind but, damn him, he drank too much, far too much. Sometimes I couldn't have cared less, other times I secretly enjoyed it. He would finish tending the sheep, go straight to the café and come home after dark, blind drunk! When he approached the crossroads, he would start singing:

Don't think I'm coming home to you, the waves are carrying me home in their warm embrace...

You cursed drunkard I'd say to myself. Fancy saying the waves are coming from the Aegean all the way up Mount Olympus! You don't know what you're saying! And so that the neighbours wouldn't get wind of his state, I'd open the window and beckon to him:

Come inside, Konstandi. The whole neighbourhood will see that you're drunk!

He'd reply, with the bottle firmly under his arm, that when he tried to put the key into the keyhole it wouldn't stand still!

Is the keyhole moving or are you in such a drunken stupor that you don't know what day it is, I'd shoot back.

Woman, I never know what day it is, don't insult me!

He drank so much that he would have hallucinations. He'd imagine the café owner in a dress, the bailiff in a bra, and that the king passed by with a sack slung over his shoulder.

Come on, he'd say to me, bring two glasses and let us toast each other. What could I do? I'd bring two glasses.

And he would say to me, do you see this tsipouro?

Of course I can see it!

Well, we have five senses: one is for grabbing things so we know what they are, the second is for drinking, one for smelling, one for seeing, and the fifth one is for clinking our glasses so we can hear what the drink is. Is it or isn't it so?

That's how it is, Konstandi, exactly as you say.

The minute he saw that I agreed and never crossed him, he would become enraptured with me and then...How could I ever forget him?

He was insatiable. If only he were still alive. I couldn't care less how much he drank. Here and there I bring some tsipouro to his grave but I drink it on my own. Sometimes I even sit on his grave in case he rises out of it!”

Translated into English by Konstandina Dounis
La Trobe University.